

# Маяки

Шарль Бодлер

Рубенс, плин забуття, сад розкішної ліні,  
Плоті свіжа подушка, де стигне сам шал,  
Та життя клекотить і вирує в бродінні,  
Як повітря у вітрі, як море у шквал;

Леонардо, свічадо глибоке і тьмаве,  
Де розкрилених ангелів світиться сміх,  
Де зринають їх тіні таємні в оправі  
Льодових верхогір'їв та сосен гінких;

Рембрандт, темний шпиталь, повен туги щемкої,  
Де велике розп'яття — єдина з окрас,  
Де молитви із бруду злітають юрбою —  
Косий промінь зими їх стинає нараз;

Мікеланджело, світ в грандіознім видінні,  
Де з Гераклами в шалі змішались Христи,  
Де з могил на весь зріст підіймаються тіні.  
І свій саван деруть, аж ламають персти;

Хтивість фавна, завзяття боксерського бою,  
Що і в грубім красу своїх слуг береже,  
Серце, повне гординею, жовчю й журбою,  
Каторжан імператор смутенний, Пюже;

Вічне свято, Ватто — стільки серць, мов огнистий  
Рій метеликів пурхнув,— ряхтить карнавал,  
І нелічені люстри вливають займистий  
Безум свій у жаркий кругойдучий цей бал;

Гойя, шабаш бісівський, навала кошмарів,  
У дзеркалах — відьми серед діток малих,  
В казані — людський плід, найрозкішніше з варив  
І чортів спокуша лиск дівочих панчіх;

Крові озеро в тьмі, де шугають примари,  
Де злий ангел завісу лісів розрива,

Де під небом згорьованим линуть фанфари,  
Наче Вебера схлипи — це Делакруа;

Всі прокляття, хула ота несамовита,  
Цих екстазів і скарг молитовний вінець —  
Це луна, в лабіринтах стократно відбита,  
Це божественний опій для смертних сердедь!

Гук цей тисячогорлий — наказ по сторожі  
З тисяч рупорів від тисячі голосів,  
Це маяк, що твердині освітлює гожі,  
Це загубленим поклик у хащі лісів!

Ось воістину, Боже, свідоцтво єдине  
Про достойність людини: крізь товщу віків  
Це вогненне ридання до вічності рине,  
Щоб умерти край чорних її берегів!